

V **soraya** **NK**

Persona

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Soraya Vink
Omslagontwerp: Buro Blikgoed, Haarlem
Omslagbeeld: © Plainpicture/Mohamad Itani
Foto auteur: © Frank Ruiter
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books, GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3090 6
ISBN 978 94 027 5663 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2018

De lyrics van 'Ghost' en 'The Outsider' zijn afkomstig van het album *The Outsider* van Danny Vera, © 2016 Excelsior Recordings.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

*Once in a while you will come to know
The reason why you ride solo
The truth is hard, it'll cut you like a knife
The outsider for life*

'The Outsider' – Danny Vera

1

Hardhandig slaat ze de voordeur dicht. De klap trilt na in haar oren. Symbolisch voor de beëindiging van een carrière. Ze gooit alles wat ze bij zich heeft neer bij de trap en loopt verder naar de woonkamer. Voordat ze doorloopt naar het keukentje, controleert ze eerst de ramen en sloten. Een gewoonte die niet slijt.

Ze trekt de koelkastdeur open en ziet, keurig gerangschikt op de plankjes, verschillende versproducten liggen. Ze prijst degene die eraan heeft gedacht wat te eten achter te laten. Op de eettafel vindt ze een autosleutel, van een Volkswagen. Een blik uit het raam leert haar dat er verderop in de straat een zwarte Polo staat. Ook daarvoor is gezorgd.

Ze houdt een glas onder de kraan en gunt zichzelf dat haar gedachten afdwalen. Ze denkt terug aan het jaar dat omgevlogen is. Alicante was zo gek nog niet. Een nieuwe naam, een nieuw verhaal. Ze kon iedereen zijn die ze ooit wilde zijn.

Je bent dagelijks in strijd met je eigen overtuigingen. Je moet je handhaven in een wereld die niet jouw wereld is. Waar jouw normen en waarden niet gelden. Denk niet aan de persoon die je zou willen zijn. Wees die persoon.

De woorden van haar voormalig instructeur zal ze nooit vergeten. Ze neemt het glas water mee naar een eettafel, die strak tegen het keukenblok aan staat, en trekt een stoel naar achteren. Verschillende voorwerpen liggen uitnodigend voor haar. Na het optillen van de eerste stapel met papieren zoekt ze verder naar datgene waar ze al die tijd naar heeft verlangd. Haar eigen identiteit. Ze wil haar naam terug. Terwijl haar vingertoppen de stugge buitenzijde strelen, kan ze een glimlach niet onderdrukken. De foto in het paspoort toont een gezicht dat al die maanden mijlenver van haar verwijderd was. Nu ziet ze haar oude 'ik' weer

dagelijks in de spiegel. Elvira Selas, Spaanse nationaliteit. De exotische klank van haar naam gecombineerd met de lange donkere krullen passen in het totaalplaatje. De Nederlandse tongval zorgt voor een prettige verwarring.

Tijd om terug te keren naar die 'ik'.

Ze bladert vlug de rest van de stapel door tot haar blik blijft rusten op een zwarte iPhone. Als ze de telefoon heeft aangezet, verschijnt de melding van een sms'je. Een onbekend nummer:

Morgenochtend om 9.00 uur melden bij hoofdinspecteur Van Beek. Zorg dat je er bent.

Van Beek. Zelfs haar baas heeft ze voorgelogen over wat ze heeft gedaan in de afgelopen jaren. Het is een waarheid die ze niet kan delen met anderen, zelfs niet met iemand die ze vertrouwt.

De papieren rangschikt ze weer op de stapel zoals ze deze aantrof, met het paspoort erbovenop. Dan leunt ze achterover in de stoel, legt haar handen in haar nek en sluit haar ogen. Ze memoriseert de plattegrond van de benedenverdieping van het huis. Twaalf stappen tot ze in de woonkamer staat. De keuken markeert ze als een zone waar ze kwetsbaar is. Het raam dat uitkijkt op de straat is te groot. Ze prent zichzelf in dat de keuken een plek is waar ze niet te veel mag zijn. Dit is het begin van een nieuwe missie.

Maak weer wat van het leven, Selas. Begin opnieuw. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn?

Ze doet haar leren jas uit, haalt de foto tevoorschijn en strijkt met haar vinger over het gladde oppervlak. Die eigenwijze uitdrukking op zijn jonge gezicht.

Joder, hermanito. Verdomme, broertje.

Het komt allemaal door Eduardo. Om het gemis van haar broer draaglijk te maken richt ze zich op het heel erg goed zijn in iets. Op het hebben van een specialiteit. Ze doet dat door de on-

derste steen boven te krijgen in elk onderzoek. Of dat nu bij de politie is of in de onderwereld.

Ze besluit dat het geen geschikt moment is om te filosoferen over haar toekomst, maar dat ze verder moet. Structuur, afmaken waar ze mee bezig is.

In de hal pakt ze de weekendtas. Ze tilt deze gemakkelijk op aangezien er vrijwel niets in zit. Daarna doet ze het licht op de bovenverdieping aan. Behoedzaam neemt ze de treden van de trap zodat haar niets ontgaat. Omdat ze het gewicht van een vuurwapen langs haar zij mist, zwaait ze onhandig met de weekendtas heen en weer als een soort vervanging.

De overloop is smal en geeft toegang tot drie ruimtes. Ze zal niet veel tijd in dit huis doorbrengen, maar ze moet een uitvalsbasis hebben.

Ze loopt naar de slaapkamer, waar ze de opgevouwen stapeltjes kleding in een basismodel Ikea-kast opbergt. Op de bodem van de tas vindt ze de witte iPhone. Zwart en wit, yin en yang, bovenwereld en onderwereld. De witte telefoon is haar laatste middel om toegang te krijgen tot haar vorige leven. Dat van Alba Grandes.

Een laatste strohalm in de zoektocht naar haar broer.

De zwarte Volkswagen Polo klikt goedkeurend open. Ze zou dit niet moeten doen. Het zou beter zijn om gewoon de tijd uit te zitten in haar nieuwe woning en zich de volgende ochtend netjes te melden bij Van Beek. Maar ze leeft allang niet meer volgens regels. Ze opent de app met notities op de witte iPhone en bekijkt de steekwoorden. Paradise Now. Het is een gok, maar als ze het niet probeert, kan ze de aansluiting met haar verleden missen.

Het doel van je infiltratie is nooit volbracht.

Op de automatische piloot rijdt ze naar het verlaten industrieterrein. Daar hoopt ze het pand te vinden waar ze drie jaar geleden een paar avonden doorbracht. Nauwlettend houdt ze het overige verkeer in de gaten zodat ze kan reageren zodra het nodig is. Bij de stoplichten trommelt ze ongeduldig met haar vingertoppen op het stuur. Een uur later ziet ze de juiste naam op het blauwe bord langs de weg en laat ze de regionale weg achter zich. Op een vreemde manier hebben de referentiepunten iets vertrouwds. Ze parkeert de Polo achter een loods en loopt strak langs de kanten van andere industriële gebouwen zodat ze in de schaduw blijft. Plotseling duikt het gebouw met de roestige gevelplaten voor haar op. Daar moet ze zijn.

PARADISE NOW zeggen de letters op het dak. Achter het gebouw zorgt het staal van een telefoonmast voor een tikkend geluid. Haar vingers krabben aan de afbladderende verf van de deur. Ze slaat er drie keer tegenaan. Ze recht haar schouders en dwingt zichzelf om de woede op te wekken die haar vastberadenheid vaak vergezelt. Diep in hun hart zijn ze bang voor haar.

De deur gaat open, en even is ze gedesoriënteerd als de duisternis haar opslokt. Een bewaker met een stevig postuur zet haar tegen een muur en betast ruw haar zakken en de rest van haar

lichaam. Zijn handen blijven wat langer hangen bij haar borsten en billen.

‘Rot op!’ Geïrriteerd duwt ze de zweterige handen weg.

Hij grinnikt en opent met veel lawaai de schuifdeur die toegang geeft tot de speelhal. ‘Hier naar binnen,’ zegt hij.

De prikkels van alles om haar heen zetten haar op scherp, en ze voelt een zweetdruppel over haar rug glijden. Tussen de flipperkasten en andere speelmachines door loopt ze verder naar achteren. De muffe geur van een ruimte die lang geen frisse lucht heeft gehad hangt zwaar boven haar. Miss Pacman zucht onder een dikke laag stof, en een half leeggelopen basketbal ligt in de weg. De vloerplanken kraken onder haar voeten, terwijl het laatste zonlicht door de schroten valt waaruit de muren zijn opgetrokken.

In beide hoeken staat een man. Ze staan er roerloos bij alsof ze bij de inventaris van de amusementshal horen. Vastberaden legt ze haar hand op de klink van de volgende deur, klaar om haar entree te maken. Tot ze een duw krijgt.

‘Wie ben jij?’

Een van de mannen is uit zijn hoek verdwenen. Hij haalt haar hand van de deurklink.

Ondertussen luistert ze naar de geluiden uit de andere ruimte. *Kalm blijven*, houdt ze zichzelf voor. ‘Je mag me Alba noemen,’ zegt ze. Opnieuw stapt ze richting de deur. In haar hoofd herhaalt ze een van de regels die ze voor zichzelf heeft opgesteld.

Regel 1: neem altijd nauwkeurig de omgeving in je op.

Hij lijkt ermee akkoord te gaan, schiet alsnog voor haar langs om de ruimte binnen te gaan en sluit de deur weer achter zich. Door de deur heen onderscheidt ze twee stemmen. Mannen die kort met elkaar overleggen. Er is geen discussie. Het is een overleg dat snel beklonken is. Dan gaat de deur weer open. Het volgende moment kijkt ze in de ogen van de man met wie ze drie jaar van haar leven doorbracht.

Michael.

Hij glimlacht en wenkt dat ze binnen moet komen. De bewaker sluit de deur achter hen, en ze kijkt onderzoekend rond. Er zijn geen ramen. Het is een ruimte met maar één ontsnappingsmogelijkheid: de deur die de bewaker zojuist gesloten heeft. Ze kiest een stoel die met zijn rug naar de uitgang staat, een keuze die eigenlijk niet bij haar past.

Langzaam loopt Michael een rondje om haar heen om vervolgens tegenover haar plaats te nemen. ‘Lang niet gezien of gehoord. Waar was je?’

Zijn stem klinkt kalm. Een spel dat Michael en zij beheersen. Ze weten allebei wat hun rol is zodat ze voortdurend controle over elkaar houden. Zo verdienen ze hun reputatie.

Ze slaat haar benen over elkaar en leunt nonchalant achterover. ‘Gaat jou dat eigenlijk wat aan? Ik ben er nu toch?’ zegt ze.

Michael trekt zijn stoel naar voren zodat hun knieën elkaar bijna raken. Plotseling buigt hij naar voren. Elvira houdt haar reflex om weg te duiken onder controle.

Michael pakt haar kin beet. ‘Lekker van je afbijten, Alba. Denk maar niet dat je er zomaar vandoor kunt gaan. Ik heb nog een aantal dingen van je tegoed.’

‘Waarom begin je over die laatste klus? Die is inmiddels een eeuwigheid geleden.’ Ze grijpt zijn pols vast. ‘Ik ben ongewapend en in mijn eentje. Je bewaker heeft me nog net niet gestript. Ik geef je mijn woord dat je me kunt vertrouwen. Je weet toch wie je tegenover je hebt zitten?’

De greep om haar kin verslapt.

‘Dat is alles?’ Hij lacht. ‘Jouw woord?’

Zwijgend kijken ze elkaar aan. Het is een spel van aantrekken en afstoten. Zijn hele persoonlijkheid staat haar tegen, een optelsom van slechte eigenschappen. Zijn arrogantie, de neerbuijgende manier waarop hij de lager geplaatste leden van het kartel behandelt en de manipulatieve wijze waarop hij ervoor

zorgt dat zelfs wildvreemden iets voor hem doen. De irritatie nestelt zich diep in haar. Het liefst zou ze hem stevig beetpakken, zijn arm uit de kom draaien of hem een vuistslag in zijn gezicht geven. In plaats daarvan haalt ze nog een keer diep adem.

Want je hield van hem, Selas. Dat is hij ook nog niet vergeten.

‘Ik mis nog steeds die partij coke die van de Valencianos zou komen,’ vervolgt Michael. ‘Maar het gaat niet om geld, dat is relatief. Ik wil jou.’ Hij legt zijn hand op haar knie.

De cocaïne werd onderschept nadat ze haar collega’s van de afdeling Vuurwapens en Drugs had getipt. Zodra de handel de Nederlandse landgrens overkwam, werd de vrachtwagen aan de kant gezet en de cocaïne in alle discretie afgevoerd. Sindsdien ligt de lading keurig in een opslag.

‘Ik heb de coke samen met Pedro verpakt zoals afgesproken. Daarna is die op transport gegaan. De koerier zal zijn taak niet goed uitgevoerd hebben. Als een lading onderschept wordt, is dat jouw probleem.’ Ze haalt zijn hand weg.

‘Maar daarna was je een jaar weg,’ zegt hij. Hij staat weer op en gaat achter haar staan. ‘We kunnen hier toch gewoon over praten? Ben ik je kwijtgeraakt aan de Valencianos?’

Wat is in zijn ogen het grootste verlies? De cocaïne die een straatwaarde van 800.000 euro had of haar vertrek?

‘Het is heel simpel, Michael. De grond werd me hier te heet onder de voeten, en ik vermoedde dat die stomme flikken me onder observatie hadden geplaatst. Dus boekte ik onder valse naam de eerste de beste plek in een vliegtuig en dronk ik het hele jaar goede rioja. Ondertussen hield ik onze contacten in Spanje nauwlettend in de gaten, zonder dat ik mijn loyaliteit verloor.’ Even onderbreekt ze haar verklaring, draait zich om en kijkt hem aan. ‘Je weet dat ik geen contact met je op kon nemen. Dat was veel te gevaarlijk.’

‘Dus je besloot het daarbij te laten?’ zegt hij. ‘Ik kon je nergens

meer vinden. Je liet geen enkel bericht achter. Ik was ervan overtuigd dat je ergens tussen zes planken lag.'

Michael geeft blijkbaar nog steeds om haar, en daar moet ze gebruik van maken. 'Ik hoorde nog iets verontrustends. Wat is er met je vader gebeurd, Michael?' Ze pakt zijn hand en drukt haar lippen op zijn vingertoppen. 'Je weet dat onze buitenlandse contacten ook niet achterlijk zijn,' vervolgt ze. 'Hoe frappant is het dat jij zo gemakkelijk bent doorgeschoven in de lijn naar de top en je vader hebt opgevolgd?'

Haar andere hand legt ze op zijn borst. Zijn hartslag hamert tegen haar vingertoppen. Hun blikken kruisen elkaar, terwijl haar laatste woorden nog bijna tastbaar in de ruimte hangen. Michael is voor een moment sprakeloos, maar ze merkt op dat hij zijn ogen samenknijpt en zijn pupillen nog donkerder zijn dan normaal.

'Waar ben jij mee bezig?' schreeuwt hij. Van zijn eerdere kalmte is nu niets meer over. 'Laat je me definitief vallen of is dit een toenaderingspoging?' Zijn woorden galmen door de lege ruimte. 'Mij laat je denken dat je hier thuis bent, maar je bent er voor niemand anders dan voor jezelf. Denk je dat ik het niet in de gaten heb? Je bent nooit echt hier, maar altijd ergens anders. Je hebt nooit echt deel uitgemaakt van onze familie. Je bent altijd "daar". Maar niemand mag weten waar dat is. *Put a...*'

Ze weet dat hij gelijk heeft en gaat staan. 'Ben je vergeten wat wij hebben meegemaakt? Betekent dat niets voor je? Ik ben je hoer niet.' Ze probeert haar stem onder controle te houden zodat ze ijzig kalm overkomt, maar toch balt ze haar vuisten. Alsof ze klaar is om elk moment uit te halen. 'Ik heb mijn leven toch ook voor jou op het spel gezet,' vervolgt ze. 'Als je mij op deze manier wil behandelen, dan kunnen wij niet op deze manier verder met elkaar.'

Ze loopt van hem weg en legt haar hand op de deurklink. Hij volgt haar, maar raakt haar niet aan. Haar woorden zullen genoeg schade hebben aangericht.

‘Als ik zin heb om met je te praten, kom ik wel naar jou toe. Je hebt een muur tussen ons opgetrokken. Laten we ieder aan onze kant blijven,’ fluistert ze in zijn oor.

‘We doen dit niet onder jouw voorwaarden. Je hebt er helemaal geen recht op. Ik bepaal wat er hier gebeurt. Dus je blijft hier!’

Elvira schudt haar hoofd.

Hij is niet veranderd. Zodra hij zijn zin niet krijgt, wordt hij boos. Maak daar gebruik van zodat hij zich schuldig voelt. Dan zal het niet lang duren voordat hij contact met je opneemt.

‘Nee, Michael, jij moet bedenken wat je zojuist allemaal hebt verspeeld. Het is niet aan jou om te bepalen wanneer je mij weer aan boord kunt trekken. Alleen ik weet of ik je na dit gesprek nog wil helpen in de toekomst.’ Ze geeft hem een opgevouwen briefje. ‘Sla dit nummer op onder een afkorting, verbrand dit briefje daarna.’

Zonder hem nog aan te kijken, verlaat ze de ruimte. Ze onderdrukt de neiging om de laatste meters tussen de speelmachines richting de toegangsdeur te rennen.

De frisse buitenlucht kalmeert haar weer, maar ze blijft gefocust. Ze is hier nog niet vertrokken, en zolang ze niet op neutraal terrein is, moet ze alles in haar omgeving opslaan. Ze dwaalt over het industrieterrein tot ze zeker weet dat ze niet wordt gevolgd door een van de bewakers en kiest vervolgens een andere route om bij haar auto te komen. Als ze in de auto via de binnenspiegel haar eigen spiegelbeeld ziet, knipoogt ze.

Goed gedaan, Selas.

3

Een pluisje op mijn zwarte broek. Dat hoort daar niet thuis. Ik pak het tussen mijn duim en wijsvinger en blaas het weg. De worsteling heeft ervoor gezorgd dat de koffietafel is verschoven en de hoek van het vloerkleed omgekruld is. Ik neem de tijd om alles weer in de oude staat terug te brengen. Elk detail moet kloppen voordat ik over kan gaan tot de laatste fase van mijn plan. Ik strijk over de grijze rand die langs de rouwkaart loopt. Mijn bericht naar de buitenwereld.

Een rilling als ik me inbeeld hoe mijn daad zal worden geïnterpreteerd. Zou iemand het begrijpen? Uiteindelijk plaats ik de rouwkaart op de bijzettafel. Naast de stoel waarop een zielig hoopje mens heen en weer schuift.

De plastic zak die ik als kap gebruik, trek ik zonder aankondiging van het hoofd van mijn slachtoffer. Meteen merk ik de vergrote pupillen en een gejaagde ademhaling op. Haar polsen en enkels zijn stevig samengeknoopt, dus ze heeft geen schijn van kans. Er is geen enkele reden voor geruststelling; dat is wel het laatste wat zij verdient. Ik loop om de stoel heen en kijk haar aan.

‘Er is maar één ding dat ik wil weten: waarom heb je dit al die jaren gedaan?’ vraag ik.

Een klodder spuug komt tussen mijn ogen en glijdt naar beneden.

‘Ik herhaal mijn vraag nog één keer, laatste kans. Waarom heb je dit gedaan?’

Ze begint opnieuw rusteloos op de stoel heen en weer te schuiven. Ik ga achter haar staan. Als ik het mes tevoorschijn haal, wordt mijn aandacht getrokken door het glimmende lemmet. Toen ik tijdens het oefenen de punt in een varkenslapje stak, verbaasde ik me over de soepelheid waarmee het door het vlees drong. Ik hoef-

de nauwelijks kracht te zetten. Mijn slachtoffer verschilt niet veel van een varken, bedenk ik als ik het mes omhoogbreng en tegen haar hals leg. De eerste aanraking slijt de huid open. De boord van haar blouse is al snel doordrenkt met bloed.

Een vredig gevoel overvalt me, het verwarmt bijna. Als ik weer voor haar ga staan, zie ik hoe haar lichaam stuiptrekt op de maat van de laatste slagen van haar hart. Het leven vloeit uit haar weg.

Jammer van de spatten die toch op de rouwkaart terecht zijn gekomen. Ik bedwing de neiging om er nog iets aan te doen. Nu is het tijd voor de allerlaatste stap. Mijn hand verdwijnt in haar mond, en ik neem de glibberige tong tussen mijn gehandschoende vingers. Daarna stop ik de tong in een doosje dat ik afsluit en in mijn jaszak opberg. Ik raap de plastic zak op van de grond en laat het bloederige mes er voorzichtig in zakken zodat ik het lemmet niet beschadig. Tijd om te gaan.

Thuis stop ik de kleren in een vuilniszak, die ik al heb klaargelegd in de hal. Ik kan ze niet wassen en bewaren; ik moet ze ergens dumpen. Dat is wat de beroepsmoordenaars doen, dus doe ik het ook. Vervolgens loop ik naakt door de verschillende vertrekken van mijn huis, terwijl mijn voeten wazige afdrukken achterlaten op de donkere plavuizen. Het doosje houd ik stevig in mijn handen. Dat zal ik later verstoppen op een plek die alleen ik ken. Na een douche loop ik naar mijn werkkamer waar ik mijn hartslag verder onder controle krijg. Terwijl ik in mijn bureaustoel plaatsneem, open ik de dossiermap. Met een rode pen zet ik een streep door de eerste naam op de lijst.